

REGÉLŐ.

Pesten csötörtökön januar 7^{kén} 1841.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasarnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is valhatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Vetélytárs.

(Beszélyke.)

A' fiatal házaspár éppen asztaltól kelt-fel. Emilia kényelmesen veté magát henyészekébe. A' nő és választott férje ama kéjelmes élvnek engedék-át magukat, mellynek kifejezésére prozaiságunk csak a' durva „emésztés“ szót tudta föltalálni. De a' fiatal nő vonalmaiban nem sugárzott azon nemes elégyűtség, mellyet a' gyomor — korunk egyik jeles philosophusa szerint második szívünk — jó ebéd után egész egyediségünken elárasztani szokott. Nem, sőt inkább kedvetlenség, bizonyos kéjelmetlenség, unalom, kandiság, 's mint sorra mind azon gonosz szellemek neveztetnek, mellyek a' férjnek napját megkeserithetik, vonaglottak a' szép ajkak körül, fátyolozták-be a' különben olly elmés szemeket, 's két nehéz könyecsep félelmes szökevényként lopva gördült a' rózsás arcokra.

„Elmegy hazulról, édes Miksám?“ — kérde a' nő vontatva.

„Igen, édes gyermekem — felelt a' férj; és homlokán csókolá a' kérdezőt. — Hisz' tudod, hogy ez órában mindennap elszóllit oldaladtól egy fontos dolog, hogy azután annál nagyobb vágygyal repüljek boudoir-odba.“

„Hogy nagyobb vágygyal repülj hozzám! E' gyöngéd hang igen roszul illik azon bizalmatlansághoz, melylyel irántam viseltetel. Neked dolgod van, melly körömből naponként egy órára, egy hosszú órára hiv-el, 's mindjárt lakodalmunk utáni napon hatvan hosszú perczig tartóztatott-el, 's nekem e' foglalatosságról mit sem szabad tudni---!“

„Hisz' csak egy órára távozom körödből édes Emiliám!“

„Egy órára! 's milly érdekes foglalatosság tölti-ki e' titokteljes órákózt? — 's minap, midőn nagynéném, a' titkostanácsnokné, meglátogatott, 's téged beszéde hálójába kevert, mért pa-

naszoltál fejfájásról, hogy nem távozhatál? Hallgass-meg, Miksa, te még mindig jó voltál irántam ---“

„Mert szeretlek, naponként jobban szeretlek.“

„Mindig örömet valál nálam!“

„Mert naponként szebb és szebb léssz.“

„Ah! hagyd a' hizelgéseket, 's mondd-meg inkább őszinte, mért nem áldozhatod nekem ez órát is, e' házad köréből elvonót, miként szabadságod', utazási kedved' 's nagyobb részint becsvágyodat is áldozád.“

„Utóbb mindent megtudandsz kedves Emiliám; hisz' jól tudod te azt, hogy neked áldozott szabadságom, utazási kedvem 's kitüntetés utáni sovárgásomért szerelmet adál, engem boldogítót, 's ezzel olly gazdagon fizetéd neked hozott csekély áldozataimat, mint azon nagylelkű gazdagok szokták, kik értéken felül fizetik a' kiválasztott portékát. Ezzel örökös adósoddá tevél. De most bocsáss egy órára. Gondold-meg édesem, hogy a' házassági üdv csak addig tart, míg a' nő uraságra nem vágyik. Ha mindannyian okosan tudnátok használni azon hatalmat, melyet Isten nektek a' férfiak szíve fölött adott, szendesség, behálózó beszédeknel egyéb fegyvereket soha nem használnátok, 's ajkaitok bájos mosolyával mindnyájunkat rabbá tennétek.“ — Miksa e' költészeti fordulatú beszédet csókkal végezván, a' szobából kisietett.

Alig távozott a' férj, Emilia hevesen csengetett. Inas lépett-be.

„Vilmos, menj, siess az ur után, jegyezd-meg jól a' házat, melybe megy, 's azonnal siess vissza. Némaságod gazdag ajándékot hozand zsebedbe.“

Midőn az inas távozott, ismét karszékebe veté magát Emilia. Ő igen ingerlékeny képzeményű volt, 's mit valaha a' férfiak hűtelenségéről csak olvasott, mind áttünedezett emlékében; szíve hangosan vert, könnyű megeredtek.

„Ah — sohajtá mélyen — Miksa nagyon méltatlanul bánik velem; ő csalárd! hűtelen! valója pedig mindig olly nyílt. Minden nap, minden órában olly őszinte hangon mondá, hogy szeret, hogy én őt boldogítom. Nem, nem; Miksa szívében nem lakhatik kívüllem más lénynek emléke. — De hát mért e' titkolódás? mért e' naponkénti találkozások idegenekkel? — Megtudom, nyomába kell jönnem!“

A' perczek végetlen lassan multak neki. Most az inas visszatért, 's ő kérdésekkel halmozá-el: „látta-e az urat? kivel beszélt, hova ment?“

„Nagyságos asszony! az urat észrevétlenül egész a Fridrik-ut-
záig követtem, ott a 21-dik számalatti nagy, szép házba ment.
Sokáig váraкоztam, 's aztán — —“

„Nem kérdezted-meg, kihez ment? — Igaz, ezen utszában nincs
ismerősünk.“

„A földszini lakosok azt mondták, hogy a nagyságos ur har-
madik emeletbe, saját szobájába szokott járn.“

„S te nem mentél a szobába?“

„Egész küszöbeig voltam, nagyságos asszony; tovább nem me-
hettem, mert az ajtó zárva volt. Ekkor egy ideig hallgatództam.“

„S mit hallottál?“

„Én bizony semmit — semmit sem hallottam!“ — felelt az
inas zavarodva.

„Mit sem hallottál?“ — ismétli Emilia, 's harmat-karja gör-
csösen ragadt az inaséba.

„Nem, valóban nem, nagyságos asszony.“

„Holnap magam megyek utána.“

(Vége következik.)

Toulouse Saphója.

(Vége.)

Isaure a' nevezett dalünnepet hozáélethe virágjáték (jeux
floreaux) czim alatt Raoul emlékeül. Gazdag alapítvánnyal biz-
tosítá maradandóságát. Misén és alamizsna-osztáson rendelé kez-
detni ünnepét. Öt jutalomra tön tetemes tőkeajándokot. Legjobb
ódára nagybecsű arany amaranth; egy, legalább negyedig, 's leg-
főlebb félóráig tartó beszélyre ezüst viola; alagyára, vagy pász-
tori versre ezüst gyűrű-virág; 's a' szent szűzhöz irandott sonett-
vagy hymnusra ezüst liliom alapították. — Emelkedett, gyöngéd
eszmeter! melly egy szép költészkor kezdetével áll kapcsolatban,
's hervadatlan koszorúit hozta volt ünnepilélekavatott darabjainak.

Midőn az első ünnep meghirdetteték, egy ifjú apácza is ver-
senyzett. Kimerült arca, fáradt, fénytelen szemei 's halvány ajaka
jelelé, hogy rendkívüli bánat pusztítja. Hervadó természetét pongyo-
lán fedte szerzeti szentleple; még is olly vékony volt, hogy fél-
kézzel is könnyen átérné a' halál. Arczfátyolát egész versenyidő
alatt gondosan védte, hogy szellő, vagy vigyázatlan fordulat miatt
föl ne lebbenjen. Egy dalt monda a' reményvesztett szerelem bá-
járól; 's művében annyi érzés, szavalatában annyi fájdalom vala,
hogy az ünnepbirák egy hanggal Toulouse Saphójának

nevezék; választásaulajánlv a' jutalmak akármellyikét. Most hát-raveté fátylát a' versenyző hölgy, 's a' szerencsétlen Clemence Isaure állá előttök.

A' verseny következő évnapiján szokatlanul sok vetélytárs jelent-meg. Tömerdek tarkanép, sok gróf, hercegek, 's az ural kodó Valois-ház néhány családtagja is megjelent látogatoul. Egész ünnepély pompaszerűleg vala elrendezve. Talán azóta sem ületék olly fényesen. Bibor- és virágmennyezet állittaték a' birák-, fő höl-gyeektől himzett emelvén a' jutalmak számára. Aranylant- hárfa-'s babérral szaporittaték a' dijszám magános ajánlatok utján. Mű-tánczosok jelentek-meg a' győzők tiszteletére. 'S a' nép háromszinű rács megett, padokon, vagy koszorús páholyok alatt foglalt helyet.

De a' tér minden éke közt legérdekesebb vala egy sir, melly a' századok jövendett ünnepein örök egyformasággal lön diszitve. Egyszerű keresztjén gyászlobogó szállongott, müleg himezve az alapítvány-virágok aranypéldányaival. Inगत fátyol-szárnyai gyé-mánt betűket engedének látni keresztjén, melyekről a' korán hunytt , Clemence Isaure' sugárzott.

Versenyzés előtt minden pályatárs szabályszerűen ékíté a' sirt. Virágot szórtak rá, tört lantot, koszorút, vagy üdvözlő verseket, 's míg ezt nem tevé, nem vala joga senkinek fellépni.

Már állott a' verseny. Múdarabok kerültek bírálat alá felol-vasás, ének, vagy szavalat utján. A' biztosság folyvást zavarban volt, 's meg nem határozható, hol állapodjék-meg ítéletével; mert a' válogatott művek egymásra szülék, nevelék a' hatást, mintha minden pünkösdi erő feldolgoztatott volna e' versenyre. Végéhez közeledék a z ünnep, 's alig vala még egypár költő, ki művét-meg nem ismerteté; midőn komoly, kevés szavú lo v a g vág-tatott elő hófehér ménen. Alarczos sisakján háromszinű toll, szí-vén vállszalag, 's aranyhárfa-ján fátyolbokor lengett. Kiugrék nyer-géből; lovát a' szabad térnek csapkodá, 's jelt adott, hogy ver-senyezni akar. A' vetély-troubadourok gunymosolylyal tekinté-nek rá, mert durva páncélja 's egy nehéz vért mogorva hadfit jelelének, ki a' költészet nemesb szellemével ismerős sem lehet. Ez látni sem akará kérkedésöket, mi által még inkább felinge-rültek. Kihívó keztyűket vetének lábához hevenyköltésre, vagy párkardra, ha tetszik; de ő rendületlenül állt, 's nyugton türe minden bántalmat; mintha mindegy lenne előtte szép és rút jövő; vagy nem volna ideje apróságokkal motozni.

A' verseny folyt, 's végére juta; ismeretlen lovagunk várako-zék még. Birái felszöllíták: vessen ékszert Isaure sirjára; és ő ki-

bontá keblének aczélboritékát, száraz koszorút vevén elő, mellynek virágai: viola, lilium, vadrózsa, ezerszép, és peremér valának. Ezt akasztá a' sirkereszt vállára, 's kéré bírait, legyen szabad sisakarczban versenyeznie.

Most veré hangszerét, 's tanult ujjai átfutának hurfalán, legfájdalmasb hangjait idézve elő a' hárfakebelnek. Majd egy mesterileg kivitt románczot kezdé énekelni, melly Isaure érzékeny esetét tartalmazá. Dalfolyamán bűvész csaponga, mintha vihar kergetné a' nyargaló habot. Küzdve, sulnyomottan látszának feljöni hangjai, mert kőfedte szivből szabadulának; és ha olykor elfogyott sohaja, melly dalát élteté, kesergő hangfogatokkal kárpótlá fojtódott hangját. Néma figyelem ragadta-meg részvevő tömegét. Gunyolói szégyenülve keresék szemeikkel a' földet. Övé lön minden arcz, 's felé fordultában rokonszenv vagy javalat könyűjét láttatá.

És a' szivfogyasztó románcznak növvő lelkesülés között vége lön. De a' troubadour kitoldá az eseményt. Dalában nem halt meg Raoul, csak hadfogolylyá lön, 's börtönben tartaték. Bú és penészgőz éltét megtörék, de szerelmét nem. Fogság után ép hűséget hozza sorvadt melljében; de Clemence Isaure, — kiért a' szabadító gyilkott gyakran letevő, 's maradni hagyá kinos napjait, — nem vala többé. Raoul virágversenyre ment saját emlékünnepehez, 's lázasztó műve első díjt nyere; de neki nem kelle a' díj. Kiért kész leendett versenyezni dühödt elemekkel, földben fekvék már. Sirjára veté jutalomvirágát, 's öntőrébe rohant.

Mind ez szivhatólag fonaték a' románcz történeti részéhez; 's kiviteleben olly műszerkezet, előadásában olly benső hév 's tulragadó ihlete rejlek a' való érzetnek, hogy bírák és nép, méltányvihar közt mintegy öntudatlanul, kiálták-ki a' troubadour győzelmét. Díjjaul ítélték az arany amaranth. De neki nem kelle díj. Isaure sirjára veté jutalmát. Most eltöré hárfáját, melly nemes fájdalmait olly hiven eltanulá, 's a' hervasztó börtönmagányban szenvedő társa volt. Csillogó sisakját felvoná, 's a' meglepett nép Raoul nevét sikoltá a' sápadt arcz felé.

Raoul kibontakozék érczhüvelyéből, hogy utat nyisson a' tör halálának.

„Toulouse Saphója — mond pályanyugalommal — meghalta; de Phaonja nem volt hűtelen.“ — 'S mielőtt akadályozhatták, szivét átdöfé.

Clemence Isaure sirja ma is él; 's ha a' tavaszi dalünnep ifjai eljönnek, évenként megújulnak diszvirágai.

Kúthy Lajos.

PESTI VIZSGÁLÓ.

Hírszekerény. Karácson napján, habár hó nem esett is, de a' korábbiból elég volt látni való, és így méltán lehet mondunk, hogy fehér Karácsonunk volt, 's fekete Husvétot várhatunk. E' nap délelőttje lágy 's kellemes téli idővel kedveskedék ugyan, de annál szigorúbb hideg volt délután, melly mindig nevedekve kinzott minket dec. 30-ig, midőn kissé lágyulni kezdett, 's más nap verőfényes szép téli nappá változott. Sylvester estvéje azonban (dec. 31.) hóval üdvözlé a' budapestieket, 's igazán olly rémletesen viselé magát, miképp' az a' fergeteges telek korából a' borzasztó regényekben festetik. A' hőszítálás más napon, vagy is uj esztendő napján, északnyugoti szél szárnyain verdesé a' lábaikat fásasztó uj esztendei üdvözlőket. Örömmel tapasztaltuk, hogy a' mostani emberek még sem olly vallástalanok, mint sokan elhiteni akarják; mert az ó év utósó napi délután annyi ajtatos nép vett részt a' háladó vécsernyéken, mellyek a' budapesti egyházakban tartattak, hogy kivált a' főtemplomokban be nem férhetvén, szabad ég alatt egyesíték fohászaikat a' szívemelő „tégedet Isten dicsérünk“ zengeménycivel, 's kit belső bí 's gond nem gyötre, örömmel szorítá kedves barátjainak, édes övéinek kezeit, midőn az uj esztendőre boldog létet kívánva viszonzá amazoknak szíves nyilatkozásaikat. Nem élvezheték, fájdalom! ez érzelmet azon szerencsétlenek, kik a' közelebbi hideg napok éjei közben a' pesti utszákon fagyva, vagy ama boldogtalan nő és férfpár, kik a' váczsi utszai egyik boltmelletti szobában az estve bevitt parázs gőzétől fulva találtattak. Szegények! ezek sem tanulták a' széngőz theoriáját; különben nem hitték volna, hogy bár mai világban a' gőz főszerepet játszik, mindazáltal nem mindenre alkalmas. — Az uj esztendő napja, minden havas jeleme mellett is, nagy mozgásba hozá a' Budapestieket minden uj esztendei köszöntés megváltása ellenére: 's mi különös, a' billetek küldetését sokkal élénkebbnek tapasztaltuk, mint a' mult években. Ezek között különösen kitűnök voltak azok, mellyeket a' magyar nyelv iránt dicséretes buzgalommal viseltető pesti műáros, Wagner József ur (Szervita-tér, Teleki-ház) ez uj esztendőre Bécsben készíttetett, és pedig arany betűkkel, következő magyar feliratokkal: „tudomány és művészet — alkotmány — oltár és trón — hazafiság“ — mellyeket a' honfiaknak bizton ajálhatunk. — Ugyan jan. 1-ső napján tartá Morelli ur, a' jeles hegedős, a' jövő farsangra kiszemeltt tánczeneműveinek első főpróbáját Pesten a' redut-teremben. Tartott 3 órától 6-ig. A' havas zivatar ellenére annyi ember gyűlt oda (10 ezüst kr. bemeneti díj mellett), hogy a' szó teljes értelmében a' nagy teremben járni nem lehetett, 's örülhetett kiki, ha egy helyen leülhetett vagy megállhatott. Sokan nem lehettek illy szerencsések, mert a' terem végéről annak közepére is tolattak. Ez jó előjel a' közelebbi redutokra nézve! — A' pesti juristák báljára szépeink közül sokan élénk készülleteket tesznek, 's a' fiatal emberek választottjai szorgalmasan tanulgatják az ott eljárando különös nemű tánczokat. Ez annál kíváncsiabbakká teszi a' nagy közönséget, miután korábbi években is a' joghallgatók bálja mindig a' legérdekesebb mulatságok egyike volt. A' „tigris“ és „magyar király“ czimű pesti hotelek haszonbér-lőjei (Hayder Ján. és Mayer urak) nyomtatott hirdetményekben kínálják hoteljeik 1-ső emeletében levő 's pompásan díszített nagy teremöket piquenique-ek és egyéb innepélyes mulatságokra magántársaságoknak. — A' budai „fá-czán“ fogadósa (Christen József) és a' színházi bérlő (Nözl K. Fül.) álarczos redutokat hirdetnek. Lesz tehát dinom-dánom elég, csak legyen tánczos is.

— Fájdalommal értettük mult napokban egy különben legjobb hirben állott pesti kereskedőnek, H—r urnak, rögtöni megbukását, mely hir valóban mindenkre érzékenyen 's meglepőleg hatott. — A' pesti harminczad — épületnek, mint hallatik, hátulsó kerti része is egy emeletre fog építtetni; a' hivatalszobák 's lakások az első emeletben lesznek. — Phillippe bűvész Bécsbe ment vissza, honnan teljes bűkészületeit magával lehozza, hogy azokkal a' pesti német színház közönség szemfényét csiklándoztassa. — A' nemzeti színház igazgatása uj esztendőtol fogva csakugyan az uj biztosság kezére jutott. De szegény nemzeti színészeinknek nem igen kedves uj esztendőt hozott e' változás; mert, mint hallám, a' mult évi pénztárban olly kevés pénz volt, hogy a' színészek december második felére járó fizetésökből csak felét kaphatták-meg. A' részvénytársasági volt igazgató ur azonban kegyes ígérétet adá, hogy a' megyének közelebbi gyűlésében indítványba hozandja e' vesztességöknök valamelly más módon kipótlandását. A' jó operának nem léte vagy hazafiság következteté-e ezen hiányt, nem tudom elhatározni. Kivánom, hogy ezen egyiptusi csapás utósó legyen e' nemzeti intézetünkön. Rebesgetik, hogy Stoll ur, a' pesti német színház tenoristája, nyakra före tanul magyarul (pesti fi létere), 's nemzeti színházunk tagjává készül lenni. Ez szép lesz; de előre is uj évi üdvözlétül kívánjuk neki, hogy ama catastrophának mássát, mely őt a' pesti német színpadon érte, a' nemzetin ne tapasztalja; mert akkor tudom készakarva is elreked, csakhogy soha magyarul ne kelljen énekelnie. Az exaltatusok Baja k. a.-t, egy előttem ismeretlen hirű énekesnöt is akarják nemzeti színpadunkra meghívni Münchenből. Ez persze csekély távulság tőlünk, 's rögtön megtörténhetik, csak valami jó négylovas szánt küldjünk érte. Hiszen a' Komárom megyei úgy nevezett gyors parasztok által őt legkönnyebben lehozathatnók, ha csak ut közben, mint Otto királyunk a' zsákban hordott koronát, hóba ejtvén, el nem vesztenék. — Jan. 1-jén küldözé-szét pesti könyvnyomtató, Landerer Lajos ur, az általa kiadandó „pesti hirlap“ uj political ujságnak igen szép programját. Ha mind az, mit ígér, beteljesül, ha ő mindenkit fizet, ki bár távul lakó levelezője legyen is, úgy ember lesz talpán. Kívánjuk, hogy igaz legyen! mert kivált fiatal íróink száma minden nap szaporodik, ezeknek pedig valamennyinek élniük kell, csak legyen miből. Azért ez uj kereseti ág igen kedves alkalom leend nekik Különösen szembe ötlő cikkje e' programnak kettő van. Egyik az, mellyben a' pesti hirlap jobbságát az eddigi hirlapok rovására 's ócsárlásával hirdeti e' szókkal: „eddigi különféle nyelvű hirlapjaink része minden szín és irány nélkül tévedezve járt ekkorig azon nemes pályán, mellyre hivatását nem érzette, vagy azt 's a' szent czélt, melly felé törnie kelle, felfogni képes nem vala.“ Ej ej, collega ur — mondani fogják hirlapjaink kiadói — másnak károsításán épített ház ritkán hoz szerencsét! Jobb szerényen, csendesesen dolgozni; művének tökélyesbsége inkább fogja magát ajánlani, mintsem ha mást, gyalázva munkája jobbságát illy sértőleg dicsérgeti. — A' másik cikkben ezek mondatnak: „nem fogjuk magasztalni föltétlenül azt, mi a' kormánytól jö — — védni fogjuk — a' kormány törvényszerű tetteit 's a' hon java előmozdítására irányzott bölcs és czélszerű intézkedéseit: úgy más részről megnyitjuk lapjaink hasárait az ellenvéleményűek helyes nézeteinek is“ 's a' t. Bizony szép lesz, ha mind ezt teheti. Kedves jó atyám gyermekkoromban sokszor mondta nekem: „fiam! ne menj a' jégre, 's el nem esel!“ Én azonban nem hittem neki; egyszer a' Dunára mentem csuszkálni, 's im véres fejjel

jövék haza. Jó atyám szavára a' pesti hirlapot is, mint fiatal kezdőt, bátor vagyok figyelmeztetni. Az öregek nem adnak kárunkra tanácsot! In scribus consilium!

Ta—ry.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET ÉS TUDOMÁNY.

Varázs-erő. — A' madagaskari gyöngy-tyúk el nem hagyja a' fát, melyre azon időben ült, midőn üztetik, bár a' madagaskari kutya a' szigetnek egészen sajátos részéről, melyben a' gyöngytyúk-vadászat szokott történni, a' fát ugatva kaparja is. Ő mozdulatlan, s mintegy meredten maradván ül helyében, és fejét tollai közé rejtve halk jajgatást hallat. Eme lett dolog újra bizonyítja, hogy némely állatok bizonyos varázs-hatással bírnak mások felett.

Számtalan baromfi. D' Orbigny ur állítja, hogy Trinidad szigeten szinte képzelhetlen különféle nemű baromfi van. A' part fővényét egészen ellepik, midőn leereszkednek; ha felemelkednek csapatonként, sokszor a' napot jó darab időre elhomályosítják. Legesoportosabban találhatunk a' minden-nemű buvárok, vizityúkok, kitünő fehérségű szalonkák; tovább szép tarka csörgő-réczék, és a' legpompásabb tollzatú flamingók s a' t.

A' két eszelős. Két külön nemű eszelős van a' többi szerencsétlen között Aversában. Egyike azt véli, hogy orrát elveszté; vagy inkább, hogy az övét kieserélték; minélfogva minden, ki őt meglátogatja, vigyázzon, hogy orrát az eszelős el ne szakassza ama véleményében, hogy magáévá tegye. — A' másik vegytani dörzs-gyujtacsnak véli magát lenni, és ama szorult aggodalomban van, hogy robogva égésnek induland, ha bármely szilárd testtel érintésbe jön.

KÜLÖNFÉLE.

A' cserkeszi asszonyok csaknem sérthetleneknek tartatnak. Az üldöztetett férjfi, ki valamely itteni asszony oltalma alá fut, vagy fejével emennek melljét illeti, bizonyos lehet a' nők védelméről.

Dardanellai várak. A' földleirők az előtt többnyire csak két várról emlékeztek, melyek a' Hellespontot védték, u. m. Sestos és Abydos-ról. Ez utóbbi azon történeti nevezetességről is híres, hogy Xerxes annak helyén építé hidat a' tengeren keresztül; a' régi korban Leander, az ujbán pedig Byron lord hatalmaskodott itt uszva a' hullámok erején. Napier angol őrnagy legujabb tudósítása szerint a' Hellespont két partján tizenegy vár diszlik parancsnoki tekintettel, u. m. Abydos, Kjossi, Szultanié Kalessi, Kum-Kaleh, Setil Bahar, Tott báró ágyútelepje, Killis Bahar, Namasa, Dimna Burnu, Kjambe Burnu, Bovali Kalessi, vagy is a' régi Sestos.

A' gőznek gépeknél használata már régi találmány. Arago a' gőzgépekről írt történetében vitatja, hogy már Alexandriai Hero a' gőzt mozgató erőnek ismeré; már pedig tudatik, hogy ő a' keresztény időszámítás előtt 120 évvel élt. — A' tudós értekező ez állításával, úgy véljük, a' 19-dik század találmányos szellemét homályosítani és kétségbe hozni csak nem kívánja.

B—gh J.

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiazcon, Dencs-ház, 56-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi' betűivel, angol vas-sajtón
ur. ut. sz. 453.